

JEŽÍŠOVO NAROZENÍ

Lukáš 2, 1-14

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina.

I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň.

Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Tato kapitola pojednává o mém zrození, o slavnosti, která se podle církevního obyčeje koná 25. prosince. Již dříve jsem vám dal slovo o této slavnosti. Podrobnosti, provázející mé zrození, znáte dílem z dějin mého mládí, dílem z evangelia mých apoštolů, a přece v tomto aktu mého prvního viditelného zjevení na vaší zemi zůstává ještě mnoho nevysvětleného, jehož hlubší význam v duchovním podobenství ještě neznáte. A tak tedy z podnětu této kapitoly Lukášova evangelia podám vám, i všem svým dětem, které v budoucích časech uvěří, další odhalení, abyste z toho viděli, že vše, i to nejmenší, co se týče Mne a mého zjevení na vaší zemi, má velký význam a bude se také při mém příštím příchodu na této malé hvězdě, jako sídle mých jednou velkých dětí, duchovně opakovat.

Neboť jako za tehdejších poměrů na vaší zemi byl určen právě tento okamžik a tento národ, aby byl svědkem velkého aktu milosti a lásky, který jsem vykonal pro vás a pro celý duchovní svět, pak můžete být přesvědčeni, že také při mém druhém

viditelném zjevení na vaší zemi budou čas a místo tak zvoleny, jak to právě bude tomuto závěrečnému aktu co nejpřiměřeněji vyhovovat.

Ne nadarmo jste nazvali tuto slavnost „Vánoce“ (Weinachten). Ano, byla to posvátná noc, kdy jsem se kvůli vám a celému hmotnému stvoření zasvětil jakožto oběť pokoření, neboť jsem se Já, nekonečný Pán stvoření, přioděl křehkým, tlenným podléhajícím oděvem, stojícím mezi miliony ostatních žijících bytostí daleko za nejvyšším prvotním tvarem lidské podoby. Na jiných světech jsou mnohé bytosti co do zevnějšku tak uzpůsobeny, že člověk této země se jeví být jen slabou napodobeninou toho, co jsem jako obraz Svého vlastního Já do této formy skutečně vložil. Ačkoli obyvatelé této země jsou v mnohém ohledu předstiženi lidmi žijícími na ostatních světech, jsou nicméně v duchovním ohledu k něčemu mnohem většímu určeni než lidé, žijící v rajských světech a sluncích, na něž se sice usmívá věčné jaro, kteří žijí sice v poměrech, jaké si nejste s to ani ve své fantazii představit, jimž však chybí jasné poznání Mého Já, Mého duchovního stvoření a Mé otcovské lásky.

Jsou dobří, protože žádné zlo se je nepokouší svádět k opaku. Poznávají nejvyšší Bytost, padají před Ní z úcty na zem, ale nikdo z nich se neodváží ani pomyslet, že by tato vznešená Bytost chtěla Své stvoření na Svou Otcovskou hrud' přitisknout a dát mu sladké jméno dítěte.

To je vyhrazeno pouze těm, kteří, aby se mohli stát Božími dětmi, si musí tohoto postavení vydobýt bojem a vítězstvím. Kde je tedy škola pro vzdělávání takových dětí, musel vedle největšího možného duchovního povznesení být možný též opak, největší možné snížení a odpadnutí od dobra. Abych vám ukázal, že mezi těmito krajnostmi je přece jen možný pokrok k lepšímu, k vítězství nad veškerými překážkami, proto jsem se přioděl Sám do schrány jedné z posledních, nejméně vzhledných lidských podob. Proto jsem sestoupil Já Sám na temnou zemi, jež svou úrovní co do vypravení a velikosti v Mé tvorbě se může řadit k úrovni, jakou mezi veškerými krásami a zázraky na vaší zeměkouli zaujímá nálevník.

Ale jako je v celém mém stvoření vše vytvořeno se stejnou péčí a poslední nálevník je právě tak dokonale vytvořen jako člověk, pán země sám, tak vám potvrzuje tento můj tvůrčí princip, jevící se na všech stupních stvoření, že Já jsem největší právě v tom nejmenším, a že právě v nejmenším tu stojím jako mocný Tvůrce a Pán. Z toho důvodu jsem také zvolil jednu z nejmenších zemí, abych teprve na ní ukázal Svou celou velikost, a tak Svému duchovnímu a duševnímu světu dokázal, že právě

jen v nejmenším, v ponížení, lze dosáhnout největší slávy, a že právě ten, kdo se vzdává všeho, je hoden mít vše.

Proto se stalo Mé zrození nikoli v paláci ani u lidí vysoce postavených, nýbrž v postavení nanejvýš nízkém. Nicméně ve všech okolnostech, které se tam přihodily, musela být naznačena vysoká, duchovní povaha Mého zrození.

Tak bylo právě tehdy určeno, že bylo nařízeno sčítání lidu Herodem, tak bylo určeno, že jsem spatřil světlo světa nikoliv v domě zbudovaném lidmi, nýbrž v domě mém, to jest pod širým nebem v jeskyni. Svědky Mého zrození nebyli císařové a králové, ba ani ne obyčejní lidé, nýbrž pouze zvířata – tvorové, kteří, aniž by byli zkaženi, byli tím, čím jsem je stvořil.

Sčítání lidí muselo přispět k tomu, aby se Marie vypravila na cestu do Betléma, aby vykonala právě to, co jedinečně posloužilo k poctě Králi veškerého stvoření.

Miliony vyšších duchů pěli Mně chvalozpěv: „Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem na zemi!“ Tito duchové a zvířata, tak jak vyšli z Mé ruky, byli přítomni Mému zrození. Taci svědkové příslušeli Mně, v plenkách ovinutému Pánu všech zástupů.

Kvůli sčítání lidu nemohlo Mé zrození zůstat bez povšimnutí. Také musel právě tehdy vládnout ukrutný Herodes jako správce země anebo čtyřkníže v Jeruzalémě, aby kromě nuzného postavení, v němž jsem byl zrozen, i Má další výchova a Můj pozdější život byly ztíženy, a překonáním všech těchto těžkostí bylo dokázáno, že ač jsem se uvedl do tohoto nejnižšího postavení, přece jen před tváří Svého celého duchovního světa rozřeším Svůj úkol, totiž že vedle příkladu pokory a zapírání, učiním z této malé země školku pro Své děti, které jednou budou všechny určeny k tomu, aby bytostem žijícím na ostatních hvězdách a sluncích přeměnily obraz velkého Ducha a Tvůrce veškeré viditelné přírody v obraz milujícího Otce.

To, na čem jsem se již před eony věků rozhodl a co jsem téměř před dvěma tisíci lety započal, blíží se nyní ke konci. Má náboženská nauka, Mé slovo, jež žádným lepším slovem nemůže být nahrazeno, ať si lidé sebevíce mudrují a přemýšlejí, Mé učení lásky musí dojít všeobecné platnosti! Jedině láska musí zavládnout a veškeré vášně lidského srdce, které jsem do něho vložil jen proto, aby si bojem proti nim této lásky zasloužilo a jí dosáhlo, veškeré tyto vášně musí zvládnuty ležet u nohou oltáře lásky. Nenávist, pomsta, pýcha a jak se všechny tyto mocné pudy zla v člověku jmenují, musí být vesměs umlčeny. Kříž, na němž jsem kdysi přibit prosil za odpuštění

pro zbloudilé lidstvo, má být každým jako symbol usmíření ochotně milován, ctěn a v případě nutnosti i nesen jako znamení zkoušky, které jsem se jako Bůh podrobil a která také člověka jedinečně může vést k duchovní výši.

Jako za Mé životní pouti na zemi pracovaly nakonec okolnosti zdánlivě proti Mně, zdánlivě přivodily Můj zánik, Mou smrt a přece vzkříšením z hmoty a návratem do Mé duchovní říše musely vlastně způsobit Mé největší vítězství splněním Mého poslání, tak přibývá nyní i u lidí zdánlivě neštěstí, přibývá příznaků strašlivých katastrof, aby z nich konečně vzešel člověk, jak se v řecké báji praví, neporušen jako pták fénix z popela spálených světských názorů a předsudků, jako duchovní výplod jednoho tvůrce, jako duchovní dítě jednoho, ještě vyššího duchovního Otce.

Tam vše spěje, tam se veškeré lidstvo bezděčně žene jako loď větrem kormidla zbavená. Všechny umělé přehrady, kterými lidský rozum jako železným pancířem obepjal srdce, jen pro lásku bijící, musí být rozbity. Hranice rodové, hodnostní, povrchního vědění musí být zničeny. Člověk musí přestat myslet rozumem a musí se naučit napřed cítit srdcem. Celou jeho duši musí především rozehřát teplý oheň lásky a pak teprve může moudrost jakožto činitel usměrňující, meze lásce kladoucí, dát lidstvu náležitě pocítit vše to, čím jsem je vybavil a k čemu jsem je tak, a ne jinak stvořil.

Kdykoli na světě jsem Já jako Kristus volal Svého Otce v nebi, byla to vždy moudrost, která volala lásku, a právě tímto voláním chtěla své neomezené působení držet na uzdě. A jako moudrost a láska mohou jedinečně společně obstát, právě tak jsem byl Já jako Kristus jen ve spojení se Svým Otcem, Láskou, jedno, a jen právě proto jsem mohl říci: „Mne nezná nikdo, jen Otec v nebi, a jen Já znám Jeho!“ anebo: „Jdu domů k Otci!“ atd. Tím jsem chtěl říci: Celý svět je stvořen z lásky, ale moudrost upravovala její podmínky. Láska tvořila, moudrost udržuje. Láska jako „Otec“ vytyčila nejvyšší symbol čistoty a Já, moudrost, jako „Syn“, dokázal jsem ji skutkem. A jako jedinečně láska ve spojení s moudrostí tvoří celé Já Mé vlastní Bytosti a ve Mně, nejdokonalejším obrazu, trvá, tak se má stát i člověk, jako potomek ze Mne, výrazem lásky a moudrosti. Má nejprve milovat a pak teprve se učit být moudrým, aby úplně poznal a pochopil Mne, Mou tvorbu a své poslání.

Mé úmysly s vámi směřují k tomu, všechny události pudí vás k tomu, aby se uskutečnilo znovuzrození vašeho Ježíše ve vašem nitru, aby On vás tam jako otisk Své moudrosti a lásky vedl a řídil do té nedaleké doby, kdy tento Tvůrce všech viditelných

věcí, Pán všech zástupů, vystoupí jako Otec (Láska) ve spojení se Synem anebo Kristem (Moudrostí) osobně opět viditelný na zemi a kdy po druhé a naposled bude moci vyslovit, co před více než tisíci lety zvolal na kříži, totiž: „Dokonáno jest, dokonáno je velké dílo usmíření!“

Já jsem Svým duchům ukázal, kterak to, co jim bylo nemožné, stalo se možným. Předcházel jsem příkladem a Své lidské bytosti na této malé zemi učinil jsem velkými občany Své nekonečné říše, Svými jedinými dětmi.

Dokonáno jest, co jsem kdysi v jeskyni u Betléma jako nedospělé dítě v kolébce započal, a co již tehdy tam bylo miliony andělských duchů opěvováno, ale čemu lidé neporozuměli, nýbrž nanejvýš jen jednotlivci slabě tušili.

Dokonal jsem dílo usmíření, lásky a odpuštění. Svět je očištěn ode všech nečistých škvárů sobectví, a i když soužení a neštěstí podlomila světská těla lidí, duchovnímu a duševnímu člověku v ničem uškodit nemohla. Stojí vysoko povznesen nad troskami světa, vztahuje rámě k božskému Zachránci, jenž jako kdysi, také tam ke všem zvolá: Pojdte sem všichni, kdož jste obtíženi, abych z vás sejmul břímě a občerstvil vás! Pojdte sem, vy bojovníci za lásku a moudrost, vám budiž dána koruna života, vám budou otevřeny závory duchovního světa, abyste mohli vidět, jak andělské zástupy opět jásají a prozpěvují chvalozpěvy Pánu, Otci, týmiž slovy, jako kdysi: „Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem na zemi!“ Přišel totiž do Svého vlastnictví a Jeho děti Ho poznaly. Amen.

(Kázání Páně – G. Mayerhofer)